

DÉLMAGYARORSZÁG

Központi szerkesztőség és kiadóhivatal Szeged,
Korona-utca 15. szám
Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal IV.,
Városház-utca 3. szám

REGGELI ÉS ESTI LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA SZEGEDEN
egész évre . K 24.— fél évre . . . K 12.—
negyedévre . K 6.— egy hónapra K 2.—
Reggeli lap ára 4 fillér

REGGELI ÉS ESTI LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA VIDÉKEN
egész évre . K 28.— fél évre . . . K 14.—
negyedévre . K 7.— egy hónapra K 2.40
Esti lap ára 2 fillér

TELEFON-SZÁM:
Szerkesztőség 305 — Kiadóhivatal 836
Interurbán 835
Budapesti szerkesztőség telefon-száma 128—12

1911. július 13.

A képviselőház napirendjén tegnap szerepelt először a véderő-reform javaslatának megvitatása, de az ellenzék egynapos obstrukcióval megakadályozta az előre kitűzött napirend érvényesülését. Maguk az ellenzéki képviselők is úgy adják elő a dolgot, hogy a technikázás csupán gyerekes csínytevés volt. Ők ugyanis hosszabb szünetet szerettek volna a kormánytól kikunyorálni. A miniszterelnök azonban ragaszkodott a mai dátumhoz, mert — amint tréfásan megjegyezte, — a véderővitát sem tizenharmadikán, sem pénteken nem akarja megkezdeni. Nos hát, az ellenzék így lehetetlenné tette a vita megkezdését és ezzel elérte azt a „nemzeti vívmányt“, hogy a képviselőház mégis csak tizenharmadikán fog bele a katonai javaslatok tárgyalásába.

Amily gyerekes volt a bevallott cél, olyan nevetségesek, cinikusak és bizonyára mindenfelé csak fülháborodást keltőek voltak a módszerek is. Az ellenzék néhány pernyi jegyzőkönyvi vitával kezdte. Azután Hock Jánost beugratták abba a jóízű ellenkező dologba, hogy a kecskeméti katasztrófáról obstrukciós beszédet mondott. Végül pedig névszerinti szavazásokkal huzzák ki a hátralevő időt, még pedig olyan kérdésekben, melyekben maga az ellenzék is igennel szavazott.

Nincs olyan ember, aki be ne látná, hogy ezek céltalan dolgok, cinikus komiskodások, melyek a kormánynak és pártjának utóvégre nem ártanak, az országnak nem használnak és legföljebb arra jók, hogy az ellenzéki akciót, ha ugyan akció lesz belőle, már az első lépésnél is súlyosan diszkreditálják a józan közvélemény előtt.

Ha azonban a bevallott gyerekes cél csupán ürügy volt és mögötte az a szándék lappang, hogy a bekövetkező technikai obstrukcióból izelítőt adjanak, akkor — nál jobb. Mert egy rendszeres vita a kormányt és pártját türelmes, nyugodt várakozásra itélné. Ellenben egy céltalan, komolytalan, ostoba technikázás, mint amilyen a mai volt, hamar megmozgatná az

országot és a többségnek nemcsak jogává, de kötelességévé tenné azt, hogy leszámoljon az alkotmányos élet biztonságára törő utonállokkal.

Nem bocsátkozhatunk lehetőségek firtatásába, hanem egy körülményre mégis kötelességünk a technikázó kedvű urakat emlékeztetni. Már volt egy ilyen obstrukció, amely célt ért! Az volt az eredménye, hogy az obstruálók kormányra jutottak, ott az elveiket eladták, a nemzetet elárulták, a hazát behíflerálták. Az ország ezt még nem felejtette el és ha a multjuk által megbélyegzett urak előlről kezdik, akkor a nemzet viszont végig gondolja a konzekvenciákat. És semmi kedve sincs magát még egyszer vásárra cipeltetni azért, hogy egyes urak miniszterek legyenek, egyesek pedig a zsebüket tömjék tele.

A külvárosrészek rendezése.

— Saját tudósítónktól. —

Hatalmas arányokban fejlődik Magyarország tiszaparti modern metropolisza: Szeged. Rendezik az utcákat, nagy, monumentális bérpalotákat építenek, a tereket szobrokkal díszítik, impozáns városrendezési tervek várnak gyors megvalósulásra, a torony alatt új, még nagyobb szabású tervek születnek meg, közben pedig mindenki megelégedik a külvárosrészekről, amelyeknek olyanforma a viszonyuk Szegedhez, mint a mostoha gyereknek a második anyához. Az a saját gyermekeit dédelgeti, cifra ruhákban járattja, az idegen gyerekkel pedig nem törődik semmit, az idegen gyerek egész nap a sárban, porban játszik, néha elesik és betöri a fejét, az édes gyereknek meg minden órában megmossa a pesztonka a kezét.

Amilyen arányokban fejlődik a kisköruton belüli Szeged, épen olyan arányokban megy tönkre a külváros. Elromlanak az utcák, a régi, tönkrement kövezetek kijavítására nem gondol senki sem, a világításról jobb nem is beszélni. Egyik rossz petróleumlámpától nem látni a másikig, amelyet olyankor gyújtanak csak fel, amikor a belvárosi szép asszonynál zsúr van: minden második szerdán. Vizvezeték, csatornázás nincs sehol és ha valamilyen járvány fenyeget, mindenki elveszti a fejét.

A tanácsnak pedig nincs ideje arra, hogy a külvárosrészek rendezésével foglalkozzék. Legfeljebb csak arra gondol, hogy csinos és a szépségügyi körülményeknek megfelelő rácskerítés legyen a kövezetlen utcán. Közben a Damjanich-utcába nem tudnak bemenni a kocsik, mert száraz időben a porban, esős időben meg a sárban süllyed tengelyig a kocsi.

Ezek az állapotokon változtatni kell. Nem úgy, hogy a Belváros lássa a kárát, hanem mindenkit megnyugtató módon. Kell keresni és kell találni egy megoldást, amely megfelelő és mindenkit kielégít. A mi pénzügyminiszterünk, Balogh Károly már nem egyszer megmutatta a zsenialitását, ha ő akar, talál is fedezetet a költségvetésben a külvárosrészek rendezésére. A munkához hozzá kell fogni. Haladéktalanul. Párhuzamosan kell fejleszteni a külvárost a Belvárossal. Amit eddig elmulasztottak ezen a téren, azt a jövőben szorgalmas munkával behozhatják.

A Nagy Szeged csak úgy lesz nagy, ha egyformán fejlődik. Csak akkor dicsekedhetünk el a mi nagyságunkkal, fejlődésünkkel, ha nem lesz okunk a szégyenre. Ha majd a városba érkező idegeneket elvezethetik a külvárosrészekbe is, amelyeket pedig mindig elkerülték, akkor elmondhatjuk, hogy igazán nagy város vagyunk. Addig azonban szégyenkeznünk kell a külvárosrészek miatt és addig vigyáznunk kell arra, hogy az ide érkező idegenek ne tévedjenek el valahogyan a gázgyár mögé, mert rögtön megváltozik Szegedről a véleményük.

Mr. Lookingfor Szegeden.

— Saját tudósítónktól. —

Ez a mister Lookingfor nálunk egy előkelő idegen; otthon, a saját hazájában, Amerikában sem nem előkelő, sem nem idegen. Nálunk azonban idegen s mint minden idegen, előkelő.

Ez nem tulzás, de komoly valóság, mert minden idegen, aki nálunk megfordul, sokat látott, sokat tapasztalt, következésképp többet tud nálunk, magyaroknál, akik csak itthon szedünk magunkba annyi bölcsességet, a mennyi bölcsességet a mi életviszonyainkból s társadalmi külsőségeinkből meríteni lehet.

Persze, hogy meginterviewoltam Mr. Lookingfort. Első kérdésem, mivel amerikai emberről volt szó, természetesen az volt, hogy: ugye bár, uraságod is milliomos. Nem tudtam hova lenni a csodálkozástól, mikor kijelentette, hogy egyáltalán nem milliomos!

En: Hogyan, hát vannak ott nem milliomosok is?

Ó: Sőt sokkal többen, mint a milliomosok.

En: S hogy tetszik Önnek Szeged?

Ó: Hm! Elég szép s főleg érdekes város.

En: S miben találja az érdekességet?

Ó: A külsőségekben, mert mi „idegenek“ mindent csak külsőleg tudunk meglátni.

En: Ó, ne is érdekelje Önt soha, ami belül van, minket, ben-szülötteteket sem érdekel. S hogy tetszik Önnek a város építkezése? Ugy tudom, hogy az Ön hazájában felhőbe nyúló magas házak vannak. Azok után aligha imponálnak Önnek a mi szerény kis hajlékaink.

Ó: Sőt ellenkezőleg, épen hogy szerény kis hajlékokat keresek és azt nem találom. Ami régi, az ósli és nem kicsiny, ami új, az meg mind cifra kastély.

En: Önnek tehát nem tetszik a mi építkezési rendszerünk?

Ó: Nem, sőt ugyanaz nem tetszett Budapesten sem. Önök pedig mindenben Budapestet utánozzák. Ott még csak érthető valahogy, ha nagy házakat építenek, mert nagy a város, drága a ház hely s iparkodnak kihasználni a helyet. De Szeged nem oly nagyon népes és elég nagy a területe, minek mindent egy szűk területre szorítani, hisz van helyük bőven.

En: Ön tehát nem helyesli, ha egy házban sok család lakik?

Ó: A legkevésbé sem találom sem célszerűnek, sem kellőnek. Hiszen csak jobb egy családnak a maga portáján egyedül, pázsitos kert közepén lakni, mint egy nagy házban egymás hátán levő lakásokban kényelmetlenkedni.

En: S milyeneknek találja a házakat?

Ó: Nem tudom, talán szépek, mert én nem igen láttam ilyeneket. Nem tudom főleg, hogy mire jó a házakat fehér mészhabarcscsal beburkolni s hogy minek rakják tele azokat mézeskalácsfigurákkal?

En: Bocsánat, de azok a házak mind modern stílusban vannak építve és azok a mézeskalácsfigurák magyar stílusú motívumok.

Ó: Ugyan kérem, a modern stílushoz nem föltétlenül szükséges a durván vakolt fehér fal, még kevésbé a magyar motívum. Mert a fehér mészfal ugyis csak addig fehér, amíg meg nem ázik és be nem mocskolódik. Azután piszkos, szürke lesz. Azután ha modern stílusú házakat építenek, miért raknak rá magyar motívumokat?